

če je človek žaljen. Ti si bil vse leto v šoli najbolj marljiv, pa si moral zdaj le čakati, da so dobili vsi, še celo najslabši, izpričevala. Ali pa veš, zakaj sem to storil?»

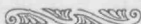
»Ne,« je zajeceljal Tonček.

»No, zato, ker se nisi pri sklepnih sv. maši dostojno obnašal,« je rekel gospod učitelj. »Pa zapomni si to in bodi priden! Na, tu imaš izpričevalo in pa še eno knjigo, ker si se tako pridno učil. Ampak — glej, da se boš odslej vedno tudi v cerkvi lepo vedel.«

»Bom,« je rekel Tonček in odhitel za tovariši, ki so ga radovedno izpraševali, kaj se mu je pripetilo, da je moral zadnji iz šole. Tonček se jim je smejal in samo odgovarjal:

»Nikoli se mi še ni kaj takega pripetilo, in povem vam, da je bila ta moja prva kazen tudi — zadnja.«

Gnjevoš.



## Moj zaklad.

In sam ne vem, zakaj,  
in ne, kako  
da vzcvete v duši moji maj  
takrat,  
ko dušo mojo napojiš,  
o Jezus mili, moj zaklad!

In kadar iz kapele grem,  
po širni cesti v širni svet,  
prav res ne vem,  
zakaj da se tako bojim,  
da te, o Jezus, moje vse,  
ne izgubim!

In skrbno, varno skrivam te,  
da nihče ne izve nikdar,  
kje hrani moje te srce —  
ker če bi te kedaj izdal,  
bi lahko prišel kdo  
ter mi zaklad najljubši vkral.

Lipe šenttroški.